

Holly Webb

Muru kiipeliissä

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Helsinki

*Omistettu upeille vapaaehtoisille, jotka työskentelevät
pelastuspartioissa eri puolilla maailmaa.*

Englanninkielinen alkuteos *The Trapped Puppy*

First published in Great Britain in 2023 by Little Tiger
An imprint of Little Tiger Press Limited
1 Coda Studios, 189 Munster Road, London SW6 6AW
Text copyright © Holly Webb, 2023
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2023
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö
Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49600-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

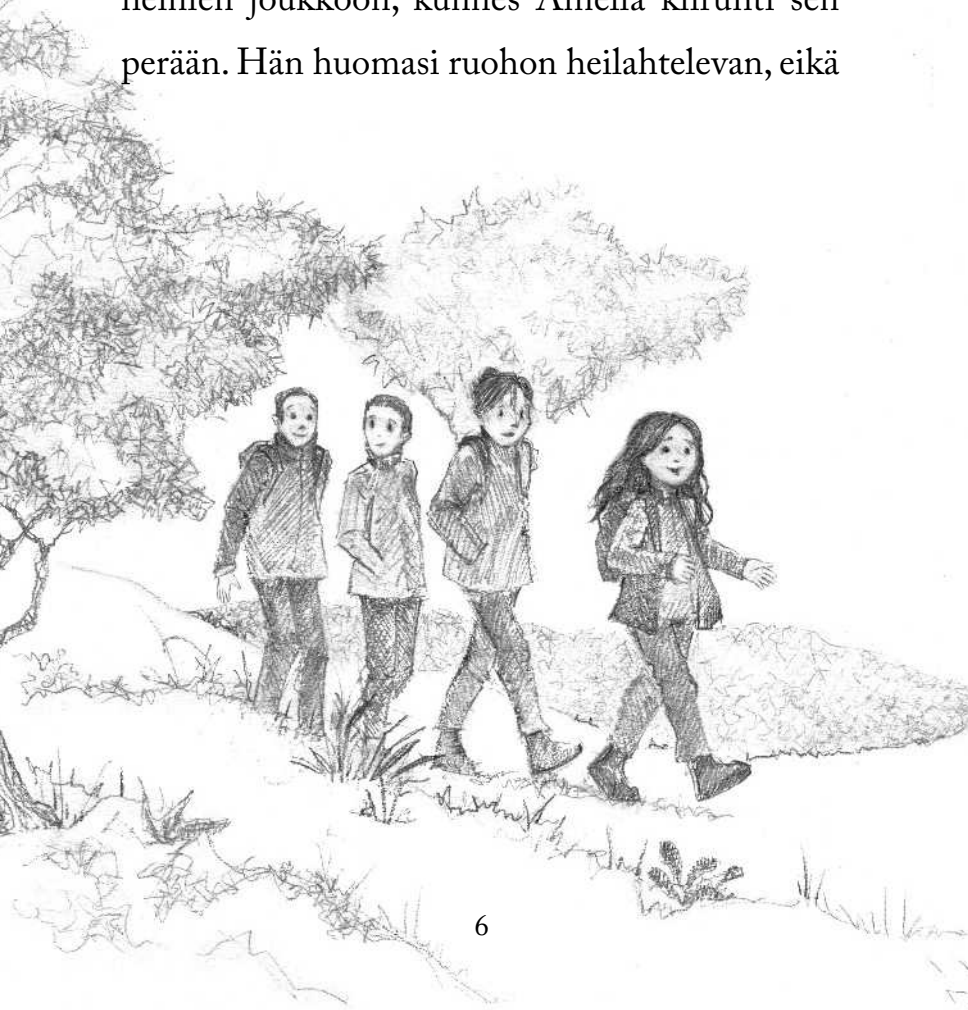

Ensimmäinen luku

Amelia tiiraili Murua polun reunoilla kasvavien korkeiden heinien läpi. Äiti ja isä olivat suostutelleet Amelian ja hänen isoveljensä Luken mukaan kävelyretkelle kylän yläpuolella avautuvalle kallioiselle kukkulanrinteelle. Oli aurinkoinen kevätiltapäivä, ja Amelia kuuli lintujen viserryksen pensaista ja haukan huudot taivaalta. Aurinko lämmitti hänen takkinsa selkää – se oli ihanaa.

”Muru, senkin höppänä, minne sinä menit?”
Muru oli vielä niin nuori, että toisinaan se lähti omille teilleen ja piiloutui paksujen korsien ja heinien joukkoon, kunnes Amelia kiiruhti sen perään. Hän huomasi ruohon heilahtelevan, eikä

aikaakaan kun pieni mustanruskea terrieri ponnahti hetkeksi näkyviin ja katosi jälleen.

"Muru!" Amelia huikkasi. Heinät väreilivät jälleen, ennen kuin Muru suhahti niiden takaa

näkyviin, hypähteli Ameliää vasten, vinkui iloisesti ja raapi hänen leggingsejään.

”Voi sinua, olet niin hyvä tyttö”, Amelia kuiskasi, kun hän kumartui rapsuttamaan pennun korvia ja paijaamaan sitä. Muru oli ollut heillä jo pari kuukautta, mutta se alkoi vasta nyt olla riittävän vanha tulemaan mukaan yhtä pitkille lenkeille kuin heidän labradorinnoutajansa Mikki. Oli hauskaa ulkoilla molempien koirien kanssa.

Mikki pysähtyi nuuhkimaan karhunvatukkarykelmää ja kääntyi katsomaan Ameliää kuin huomauttaakseen, että tilanne oli hieman epäreilu. Se ei ollut karannut kirmailemaan ruohikossa, eikä sen perään ollut kukaan joutunut huutelemaan. Miksi kukaan ei ylistänyt sitä ja antanut sille huomiota? Luke huomasi koiran katseen ja kumartui silittämään sen selkää.

Suuri koira sulki silmänsä ja nosti kuonon taivasta kohti. Selkäranka oli sen mielestä paras rapsutuskohta – tuntui niin mukavalta, että melkein jalat menivät alta.

”Pitäisiköhän koirien vähän levätä?” Amelian isä kysyi. Hän istuutui suurelle kivelle polun reunalle. ”Vesi maistuisi minulle. Ehkä keksikin...”

Muru ja Mikki käänsivät toiveikkaina pänsä ja jäivät tuijottamaan isää. Ne tiesivät tasan tarkkaan, mitä keksi tarkoitti.

Äiti purskahti nauruun. ”No niin, nyt niille on pakko antaa jotakin”, hän sanoi, riisui reppunsa ja alkoi kaivella sieltä eväitä sekä ihmisille että koirille. ”Nyt on tosiaan tauon aika. Olemme kävelleet ainakin tunnin, ja polku on aika jyrkkä.”

”Täällä on tosi kuuma”, Amelia sanoi ja ujutti repun selästään. Siellä oli vesipullo ja koirille tarkoitettu taitettava juoma-astia, jota perhe piti aina mukana pitkillä kävelyretkillä. Hän istahti nurmelle, taitteli kulhon auki ja kaatoi sinne vettä Murulle ja Mikille.

Mikki löntysti kupille heti, mutta Muru kerjasi yhä toiveikkaana herkkupaloja tassut äidin polvea vasten.

”Sait jo kaksi”, äiti torui lempeästi. ”Ei käy, Muru, minä laitan ne nyt pois. Saat lisää myöhemmin.”

Muru lysähti surkeana alas, ravisti korviaan ja ravasi sitten juomakulholle. Molemmille koirille oli yllin kyllin tilaa, mutta Muru painautui Mikkiä vasten ja varasti tältä kyynärpäätaktiikalla tilaa.

”Muru, olet kamala pomottelija!” Amelia sanoi ja rapsutti Mikin korvia hyvitteläkseen

Murun käytöstä. ”Eikö olekin, Mikki? Se vie sinun vetesi... Ei ole reilua, vai mitä?”

Suuri labradorinnoutaja asettui viileälle nurmelle makaamaan ja läähätti kevyesti. Se rakasti pitkiä lenkkejä. Se ei yleensä edennyt kovin vauhdikkaasti vaan tallusti mukana hitaasti ja vakaasti, siinä missä Muru säntäili ympäriinsä. Pikku terrieri liikkui varmaankin kolminkertaisen matkan Mikkiin verrattuna, koska se juoksenteli sinne tänne, seurasi kiinnostavia hajuja, jahtasi perhosia ja kävi välillä tervehtimässä Ameliää ja Lukea. Isä kutsui sitä touhottajaksi. Koirat olivat keskenään hyvin erilaisia, mutta molemmat olivat Amelian perheelle rakkaita, ja Muru ja Mikki olivat parhaat kaverukset, vaikka ne olivat tunteneet toisensa vasta muutaman kuukauden.